

¡AMA BAT!

(ON ANTONIO ARZÁC JAUNA-RI)

Seiaska pobre baten aurrian
 Ama bat makur lenguan
 Begira eguan, bere umechoa
 Lo ala esna eteguan.
 Ezaguturik esnatu zala,
 Arturik bere altzuan,
 Maitasunezko berba leunian
 Onela amak ziñuan:

«Semecho neure biotzekua,
 Semecho neure kutuna,
 Bakar bakarrik zuk bete dozu
 Nire biotzeko utsuna;
 Jaungoiko Altsuak emon daizula
 Indarra eta osasuna.
 ¡Ilgo baziña!... galduko leuke
 Zure amak bere zentzuna.

Semecho laztan sortu zarana
 Neure erraigen erdian,
 Semecho eder bardinbagia
 Ichasuan ta lurrian,
 Etzara jaio jauregi baten
 Aberastasun artian...
 Baña zu zagoz ¡maitia! asko
 Aberastasun echian.

Jauregietan jaio diranak,
 Errege diranak sortu,
 Ezingo dira, neure biotza,
 Bein bere zugaz neurtu.
 Izango dira aginpidian
 Geiago, ezin ukatu;
 Baña ederrez, maite maitia,
 Ederragorik ez dozu.

Zure bekoki zabal garbian,
 Begi urdiñ gozuetan
 Ikusten jatzun argitasuna
 Ezta ikusten besteetan.
 ¿T' urre irudiko ule kiskurra?
 Urria ezpada benetan,
 Urre-zidarrak baño geiago
 Balio dau nire ustetan.

Kutun, laztana, biotzekua
 Neure semia zu zara;
 Zure onduan aztuten jataz
 Samiña eta negarra:
 ¿Zu, nire poza, nire atsegiña
 Beti izango etzara?
 ¿Naiko deustazu, maiteko nazu
 Maite zaitudan gisara?

¡Ze ao polit zoragarria,
 Ze samurra ikusten jatzu!
 Zure ezpan bigun orban bagian
 Irribarria daukazu.
 ¿Benturaz baietz jaingeruchua!
 Baietz agindu nai dozu?
 Gure echeko lora ederra
 ¡Indar! mun bat egidazu.»

DOMINGO AGIRRE-KUA.

